

Predikan

Söndagen före pingst 2013, årg. 2

Psalmer: 162:1-3, 641:7, 663, 553, 359, 646.

Pär-Magnus Möller

”I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besekrat världen.”

Kristi kropp lider, våra bröder och systrar lider. I mellanöstern, i Afrika, i Asien späds lidandet på varje dag. Otaliga är de länder där de kristna får lida för sin trohet mot Kristus. Vi svenskar har så svårt att förstå det. Vi är uppväxta med ett sätt att se på världen som innebär att de kristna alltid har ett övertag, där de kristna är de elaka kolonisatörerna, men den tiden är över. Svensk invandrarmyndighet hänger inte heller med – vi kan läsa i tidningarna om hur man ger avslag till kristna eftersom man inte tror att man blir förföljd för den kristna trons skull. Man har som sekulär myndighet i vissa fall till och med tagit sig friheten att försöka avgöra hur avgjort kristen den ena eller andra människan är. I världsperspektivet tillhör vi kristna en av de mest förföljda grupperna i världen. Jag tror det är viktigt att vi i trygga Sverige förstår det. Det hjälper oss också förstå allvaret i vår tro.

Den kristendomstyp vi har odlat i vårt land är en ganska udda fågel i det kristna trädet. Eftersom vi som kyrka mer eller mindre under flera hundra år blivit kidnappad av den världsliga makten har kyrkans roll blivit mer och mer otydlig. Från att ha varit en integrerad del av statsapparaten sedan 1500-talet har hon under 1900-talet mer och mer marginaliserats och mer och mer förvandlats till en intresseförening för religiösa frågor. Man har visserligen lyft fram kyrkan som statens ceremoniella institution vilken legitimerar och förgyller högtidliga tillfällen – men har samtidigt flyttat trons konsekvenser in i det privata livet. Och i det sammanhanget har man också sagt att religion och politik bör skiljas åt. Detta betyder att man mer och mer fått kyrkan att framstå som en tom ceremoniinstitution, där trons konsekvenser inte får synas eller höras utanför det privata livets väggar. Man har på så vis tystat kyrkan. När kyrkan tillåts göra något har det ofta handlat om oförarliga saker – det har handlat om allmänna samlingar, fritidsaktiviteter, nöje, etisk utbildning eller gudstjänster. Vi har blivit en väldigt välordnad och stillsam kyrka där vi tycker att vi gör något stort då vi låter biskoparna uttala sig i ett miljömanifest eller i en etisk fråga som inte får några vidare konsekvenser. Jag kanske är hård i min dom – men när man ser kyrkan i sin helhet – så framträder svenska kyrkan verkligen som en udda fågel i det kristna boet.

Jag vill egentligen inte ha sagt detta som en kritik mot det som varit – varje land och varje tid har sina utmaningar att kämpa med och man har i alla tider försökt göra så gott man kunnat. Min poäng är snarare att det är viktigt att vi förstår att vår roll som kyrka kommer att ändras. Staten mister tack och lov mer och mer

makt över kyrkan – och kyrkan blir mindre och mindre samhällets officiella ceremoniinstitution – hon får faktiskt mer och mer bli kyrka – med de konsekvenser som det innebär. Jag säger inte att det blir lättare för oss – men det är nödvändigt.

Kyrkans identitet i denna värld är den fridsamma oppositionens. Vi kristna tillhör ju, samtidigt som vi lever i denna värld, en annan värld som vi försöker ge företräde i denna världen. Den värld vi företräder är, när den blir tydlig, ett hot mot alla som vill gynna den fallna världens principer. Kyrkan är ett ständigt hot mot dem som vill göra profit på människovärdet, vill misshandla Guds skapelse, gynna orättfärdighet och styrs av principer som går emot Guds vilja. Därför blir vi också farliga för den fallna världen. Därför vill de att tron och politiken skall leva åtskiljda. De rättfärdiga principerna som Guds rike värnar går i slutändan inte att argumentera mot – därför har de statsmakter som velat utnyttja den fallna världens principer ända sedan 300-talet försökt tygla kyrkan genom att äga henne. ”If you can´t beat them – join them!” – Men ingen kan äga kyrkan – hon tillhör Kristus själv. Hon är Kristus själv. Honom kan man inte äga. Därför bestå hon. Trots allt, intill denna dag.

Ylva Eggehorn skriver i psalm 717 så fint om Världens fåfänga försök att tygla Jesus:

Så kom du då till sist, du var en främling,
en mytgestalt som jag hört talas om.
Så många hade målat dina bilder
men det var bortom bilderna du kom.

Vi trodde du var användbar, till salu,
vi skrev ditt namn på våra stridsbanér
vi byggde katedraler högt mot himlen
men du gick hela tiden längre ner.

Jag tror att vi kristna i Sverige behöver arbeta med vår identitet. Vi behöver mer och mer förstå vad vi är så att vi är beredda på vad som kan komma. Så att vi kan prioritera rätt.

Vi är en del av Guds räddningsplan för mänskligheten. Inget annat. Om vi inte förstår storheten i vår existens som kyrka och församling förvandlar vi oss själva till något perifert och ganska ointressant. Vår metod för detta gigantiska uppdrag är enkel – att bli lika Kristus så långt vi kan. Vi skall älska varandra så som han älskar oss, vi skall älska världen såsom Jesus älskar världen, vi skall tjäna som han tjänar, vi skall lida som han led, vi skall verka med gudsriket kraft och makt såsom han gjorde, vi skall vittna om Guds rike såsom han gjorde, vi skall

undervisa såsom han gjorde - vi skall i allt bli lika honom. Det är vår metod. Och den är oslagbar.

När vi lever efter gudsrikets principer så kommer vi inte att bli älskade av alla, vi kommer liksom Jesus bli förföljda av en del – kanske dödade, såsom många av våra systrar och bröder i världen i dag blir – men vi kommer också med upprättelse till längtande hjärtan, vi återger människor sitt rätta värde, vi skänker världen hopp och frid i väntan på Jesu återkomst.

Men för att leva detta liv behöver vi hjälparen den Helige Ande.

Dagens evangelietext är tillhör kanske inte den enklaste att förstå. Johannes älskar ju att öppna upp Jesu ord mot de stora djupen – och Johannes texter är texter som är till för meditation och tuggande. Men någonting skall vi väl kunna ta med oss.

Det Jesus säger är att lärjungarna kommer att få en ännu närmare relation med Fadern efter det att Jesus lämnat dem. Det kan ju låta underligt i våra öron, men det Jesus talar om är en tid då vi skall bli så inneslutna i Gud att vi kommer lika nära Fadern som Jesus är nära honom. Den dagen behöver vi inte fråga Jesus om Fadern eftersom vi ser Gud Fader själv, Jesus behöver inte be för oss eftersom vi redan är inför Faderns ansikte. Det Jesus talar om är en närhet till Gud som världen tidigare aldrig skådat – bara längtat efter.

Jesus talar om en Andens tidsålder då vi blir inbjudna att tillhöra Guds innersta väsen i den heliga Treenigheten. Han talar om vår tid – tiden efter Andens utgjutande över kyrkan. Men det finns en dubbelhet i denna tidsålder som vi alla känner av. Samtidigt som vi är lika nära Fadern som Jesus är, så kommer vi ändå att leva kvar i denna världens omständigheter. Det innebär att vi kommer leva kvar i lidandets värld – och det innebär att det inte kommer att vara lätt för oss. I världen får vi lida – Jesus har inte lovat något annat. De predikanter som hävdar att den som kommer till tro på Jesus blir fri från allt svårt och tungt, han eller hon är en lögnare och har inte Jesu ord med sig. Jesus lovar inget annat än ett lidande i denna värld – men han lovar samtidigt ett hopp som besegrar världen och allt lidande. Det är det hoppet som är tron. I urkyrkan kunde vi se martyrerna sjunga lovsånger på martyrarenan – hoppet bar dem i mörkret – och detta hopp är större än all världens lidande. Detta är det kärlekens mysterium som Jesus vill innesluta oss i. Det kristna livet är samtidigt ett liv i tårar och lovsång. Detta liv är fullständigt obegripligt för världen – men helt naturligt för Jesu lärjungar – vi lever ju i denna världen och i Kristus samtidigt.

Den helige Ande skapar relationen mellan lärjungen och Gud Fader. Men vägen dit är Jesus Kristus själv. Ingen kan nå relationen till Fadern utom genom Jesus.

Det är därför Jesus uppmanar lärjungarna att börja be i hans namn. Att be i Jesu namn handlar inte om att använda Jesu namn som en magisk formel som avslutar bönen för att den skall ha giltighet i himmelen, nej det handlar om att be inifrån Jesus, i den gemenskap med honom som lärjungaskapet innebär. Att be i Jesu namn är att be inifrån livet med Jesus, inifrån hans kropp som är Kristi kyrka. Det är ju här som den helige Ande har utgjutits över oss från dopets stund fram till denna dag.

Vi behöver arbeta på vår identitet som församling. Vi är Kristi kropp, kallade att älska och skydda varandra. Vi är ingen religiös intresseförening för introvert skådande – vi är en del av Guds räddningsplan för världen – vi behöver återerövra den identiteten så att vi också mer och mer handlar så. Vi har med Guds Andes hjälp en mänsklighet som behöver upprättelse, försoning, barmhärtighet och enorma mängder kärlek. Efter att Jesus gett oss näring i den måltid där han ger ut sig själv för oss – sänder han oss ut i världen för att älska den tillbaka till honom kosta vad det kosta vill.

Därför Bröder och systrar i Kristus: Ut och älska världen med den kärlek som Kristus älskar oss med – då skall vår glädje bli fullkomlig – och världen räddad.

